

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Barcsa László ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Kéri Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen, határozat érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. augusztus 29. napján kelt 25.P.22.939/2010/13. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes a módosított keresetében elsődlegesen a Pp. 123. §-a alapján az alperes 377/2009. (XI. 26.) és a 395/2009. (X. 10.) kuratóriumi határozata jogellenességének, ezáltal érvénytelenségének a megállapítását, továbbá annak megállapítását is kérte, hogy az alperes kuratóriumának 130/2008. (04. 17.) és 433/2008. (12. 11.) számú határozata szerint a megítélt támogatási szándéknyilatkozat kiadásával a peres felek között a támogatási szerződés létrejött. Másodlagosan a 130/2008. (04. 17.) és 433/2008. (12. 11.) számú alperesi kuratóriumi határozat alapján fennálló szerződéskötési kötelezettségre tekintettel ítélettel kérte pótolni alperes jognyilatkozatát, illetőleg kérte létrehozni a Ptk. 206. §-a alapján a jogviszonyt megalapozó támogatási szerződést. A keresetét egyebekben a 2004. évi II. törvényre alapította.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását indítványozta. Rámutatott arra, hogy a felperes által hivatkozott határozatok szándéknyilatkozatok. Vitatta, hogy támogatási szerződés létrejött volna. Állította, hogy a szándéknyilatkozat nem keletkeztet fizetési kötelezettséget. Utalt a támogatási szabályzat szerinti eljárási rendre, továbbá a 2011. december 21. napján a felek között létrejött megállapodásra, amelynek alapján a felperes követelést nem is támaszthat.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 20.000 forint + ÁFA perköltséget. Az ítélet indokolása értelmében a per megszüntetésének a Pp. 157. §-ában foglalt feltételei nem álltak fenn, ezért az elsőfokú bíróság érdemben bírálta a kereseti kérelmek megalapozottságát. Megállapította, hogy az alperes a Magyar

Köztársaság Kormánya határozatával létrehozott és nyilvántartásba vett, a kereset benyújtásakor hatályos Alkotmány 35. § (1) bekezdés f) pontja, az 1997. évi CLVI. törvény 5. §-a, 26. § c) pont 5. alpontja szerinti közfeladatok ellátására létrejött közhasznú szervezet, amely elősegítette a magyar filmek gyártását, terjesztését oly módon, hogy közalapítványi célokra rendelkezésre álló összeget demokratikusan működő kuratórium ítélte oda a pályázó műhelyeknek, alkotói csoportosulásoknak. Az elsőfokú bíróság az elsődleges kereset alapjaként az alapelvekre történő hivatkozást nem tartotta elégségesnek. Utalt arra, hogy nem jelölte meg a felperes, hogy miben látja alperesi határozatok jogellenességét, konkrétan mely jogszabályba ütközik a két kifogásolt határozat. Értékelhető felperesi jogi érdek hiányában a megállapítási kereset törvényi feltételeinek fennállását nem látta megállapíthatónak. A Ptk. 74/A-F. §-ainak, az alperesi alapító okirat 2., 3. pontjának felhívásával megállapította, hogy sem az alapítványokra irányadó jogszabály alapján, sem az alperesi alapító rendelkezései értelmében nincs arra lehetőség, hogy az alperes kuratóriumának a határozatát bírósági úton a felperes megtámadja, ezért az elsődleges kereseti kérelmet elutasította. A Ptk. 205. §-ának (2), (3) 4) bekezdése, az alperes támogatási szabályzatának VI. 3., VII. 1. pontja felhívásával a felek előadásából és a csatolt dokumentumokból megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem egy kiírt pályázat győztese volt, hanem egy kuratóriumi döntés szolgált a támogatásról. A támogatás visszavonása szintén kuratóriumi határozat volt, amelyet azzal indokoltak, hogy az a film, amelyre az ígérvény szólt, nem jött létre, és a felperes általi módosítások olyan mértékűek voltak, hogy új pályázatot kellett volna benyújtani. A levelezésből, az alapító okirattól megállapította, hogy az alperes kuratóriuma a támogatási döntéseit szakmai kollégiumuk állásfoglalásai alapján hozta, a támogatás megítélését éppúgy, mint a visszavonásra vonatkozót. Jelen esetben a rendező személyének megváltoztatása a szakmai állásfoglalás értelmében döntő elemnek bizonyult, amely szakmai kérdés eldöntése az elsőfokú bíróság megítélése szerint kizárólag az alperesi kuratórium döntési jogosultsága volt. Megjegyezte, hogy nem tiszte megítélni és nem is képezi jelen per tárgyát, hogy az alperesi alapítvány a rá irányadó jogszabályoknak megfelelően hozta-e meg döntését. A szerződéses kötelemények tekintetében a keresetet szintén megalapozatlannak tartotta a Ptk. 208. §-a alkalmazásával. A perrel érintett szándéknyilatkozat tekintetében megállapította, hogy az előszerződésnek nem tekinthető, hiszen az egy egyoldalú nyilatkozat, mely nem a felek egy későbbi időpontra vonatkozó szerződéskötési szándékát tartalmazta. Megítélése szerint ezt alátámasztja a kuratóriumi döntés szövegezése, továbbá az alperes által csatolt táblázat, amelyből kiderül, hogy amennyiben alperes támogatási szerződést köt, akkor a szándéklevelet átminősíti támogatássá, ez pedig felperes viszonylatában nem következett be, melyet felperes maga sem vitatott. A másodlagos kereseti kérelem körében kiemelte továbbá, hogy alperes a szándéknyilatkozat kiadásával nem vált kötelezetté, a támogatási szerződés későbbi időpontban történő megkötésére; ez csak egy szándék volt arra, hogy alperes a későbbiekben esetlegesen kész támogatni a film elkészítését. A Ptk. 206. § (1), (2) és (4) bekezdés, a 207. § (1), (4), (5), (6) bekezdés felhívásával a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy alperesi kuratórium 433/2008. számú, valamint az 59/2009. számú határozatával meghosszabbított 130/2008. számú határozataival kifejezte szándékát, hogy hajlandó támogatni felperest 30.000.000 forint és 120.000.000 forint összeggel a pályázatként benyújtott film kapcsán. Az alperes az eljárás során bizonyította, hogy a támogatási ígérvénye kötelezettséget nem keletkeztet. A felperes a film kapcsán történt változásokat bejelentette az alperesnek, az alperesi szakkollégium pedig úgy ítélte meg, hogy a módosítások oly mértékűek, hogy ez már nem ugyanaz az alkotás, amelyre az ígérvényt tették. A korábbi támogatást tehát visszavonta az alperesi kuratórium, míg felhívta a felperest arra, hogy az új alkotás viszonylatában újabb pályázatot kell előterjesztenie. Emiatt a keresetet azért sem tartotta megalapozottnak, mert nem volt olyan jogcím, amely alapján alperest szerződéskötésre vonatkozó kötelezettségét megállapíthatta volna, valamint nem volt olyan jogszabály vagy előszerződés,

mely alapján a felek között a szerződést létrehozhatta volna. Így a másodlagos keresetet is elutasította. Az indítványozott tanúk meghallgatását mellőzte, mert tőlük az ügy érdemére vonatkozó előadás nem volt várható.

Az első fokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet teljes egészében történő megváltoztatását, keresetének helyt adást kért. Álláspontja szerint a támogatások közlésével alperest szerződéskötési kötelezettség terhelte, amelynek nem tett eleget. A támogatás későbbi visszavonása ezért alperes terhére felróható mulasztásra tekintettel jogellenes. Felperes teljesítést nem követelhet, mivel a támogatási döntés ellenére az alperes a szerződést nem kötötte meg vele, ezért kötelelem hiányában marasztalásra nincs lehetőség, így a jogainak alperessel szembeni megóvása szükséges, miután kiadásokat eszközölt a filmkészítéssel kapcsolatban. A kuratóriumi határozat visszavonására jogszabály, belső szabályzatok nem adtak lehetőséget, tehát alperes joggal való visszaélése bekövetkezett. Álláspontja szerint az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy jogszabály, belső szabályzat lehetővé tette a határozat visszavonását. Hivatkozott a 2004. évi II. törvény rendelkezéseire, a Pp. 164. § (1) bekezdésére, amelynek alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy mint kiemelten közhasznú szervezet a költségvetési pénzek elosztásával kapcsolatban betartotta a törvényi, jogszabályi és szabályzatokban megállapított döntéshozatali eljárás szabályait. Megítélése szerint a felperes pályázati és alperes kuratóriumának döntései a felek között vagyoni viszonyt hoztak létre a 120.000.000 forintra, valamint 30.000.000 forintra vonatkozó támogatási döntéseknek a vele történő írásbeli közlésével, mellyel kapcsolatos igények érvényesítése a Ptk. 1. § (1) bekezdése, 2. § (1) bekezdése, 4. § (1) bekezdése, 5. §-a és 7. §-a alapján bírósági hatáskörbe tartozik. Mivel a támogatási szerződés atipikus szerződés, álláspontja szerint a Ptk. 592. § (3), illetve 595. § (1) bekezdése figyelembe vételével a támogatási döntést érvényesen nem lehetett visszavonni. Jogi álláspontja szerint az alperes kuratóriumának cselekményei a pályázat kiírása ajánlati felhívásnak, az általa beadott pályázat ajánlatnak, a kuratórium döntése az ajánlat elfogadásának minősül, így a kuratórium támogatás nyújtására vonatkozó döntései jogszerűen nem vonhatók vissza. A visszavonó kuratóriumi döntést megítélése szerint bíróság előtt megtámadhatta annak jogszabályba ütközése miatt, és kérhette a visszavonó döntések mint alperesi jogellenes jogcselekmények érvénytelenségének a megállapítását. Kifejtette, hogy egy szerződés létrejöttének, fennállásának megállapítása Pp. 123. § szerinti megállapítási keresettel érvényesíthető, mely per jogalapja az, hogy a Ptk. 198-218. §-a alapján a szerződés létrejött megállapítható-e. A filmkészítéssel felmerült költségei érvényesítésével összefüggésben alapvető érdekeként hivatkozott arra, hogy az a támogatási szerződésből eredően a támogatás pénzüsszegéből lefedhető, vagy pedig a szerződés létrejöttének hiányában az alperes a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint felel, illetőleg a Ptk. 6. § szerinti felelősséggel tartozik. Megítélése szerint a támogatási döntést követő, a támogatási szerződés jogalapját képező film előkészítésével, forgatásával, gyártásával, tartalmának módosításával kapcsolatos, a szerződés teljesítéssel összefüggésben tényállás megállapításának nem volt helye. Tévesnek tartotta azt, hogy az elsőfokú bíróság az alperes támogatási döntését egyoldalú nyilatkozatnak minősítette, mivel a támogatási döntés közlésével a támogatási szerződés létrejött, illetve az alperest a Ptk. 208. §-a alapján szerződéskötési kötelezettség terhelte, figyelemmel a 2004. évi II. törvény 8-9. §-ai, 12-17. §-ai, valamint Ptk. 216. § (1) bekezdésére is. Tévesnek tartotta a másodlagos kereseti kérelmének elutasítását, mivel a támogatási döntéseknek a felperes részére történő írásbeli közlésével a film támogatására vonatkozó támogatási szerződések tartalmi elemei létrejöttek, a felek közötti támogatási szerződést a Ptk. 206. § (1) bekezdése, illetve 5. § (3) bekezdése alapján a bíróságnak létre kellett volna hoznia a felek között. Fenntartott azt is, hogy a támogatási döntés kiadásával az alperest szerződéskötési kötelezettség terhelte a támogatási szerződés megkötésére. Kiemelte, hogy a 2004. évi II. törvény 8. § (4) bekezdés c) pontja

az ígervényt, szándéknyilatkozatot nem ismeri. A szakkollégium esetleges későbbi állásfoglalását a szerződés teljesítésével összefüggőnek minősítette. Mellőzhetetlennek tartotta az általa indítványozott tanúk meghallgatását.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

A felperes elsődleges keresete az alperes kuratóriumának adott határozatait támadta azok jogellenességének, illetőleg érvénytelenségének a megállapítását kérve.

Az alperes jelenleg is nyilvántartásban szereplő közalapítvány. Az alperesre a 2006. évi LXV. törvény 1. § (2) bekezdése alapján a Ptk. alapítványokra vonatkozó rendelkezései alkalmazandók. Az elsőfokú bíróság helytállón hívta fel a Ptk. 74/A-F. §-ait, és ezek alapján megalapozottan állapította meg, hogy jogszabályi lehetőség nincs a közalapítvány kuratóriuma által hozott határozatok bíróság előtti megtámadására, bíróság általi felülvizsgálatára. A Ptk. 74/A-E. §-okban konkrétan és taxatívén meghatározza a törvény azokat az eseteket, amikor bírósági eljárásnak van helye. A közalapítvány kezelő szervezetének a feladatkörébe tartozó kérdéskörben hozott döntéseinek, amelyek határozati formában nyilvánulnak meg, bíróság általi felülbírálatára törvényi lehetőség nincs. Miután törvényi rendelkezések nem teszik lehetővé sem az alapító, sem a kezelő szervezet, illetőleg a kuratórium tagjai számára, hogy a kuratórium által hozott határozatokat bíróság előtt megtámadják, ebből okszerűen következik az is, hogy nincs törvényi lehetőség arra, hogy kívül álló harmadik személy bíróság előtt a kuratórium határozata jogellenességének megállapítását, illetve a határozat érvénytelenségének a megállapítását kérje. Ilyen lehetőséget az alperesre irányadó, a mozgóképről szóló 2004. évi II. törvény sem ad. E törvény 8. és 9. §-a, bár szabályozza a alperes nevet, azonban kifejezett törvényi rendelkezést nem tartalmaz a közalapítvány vagyonfelhasználásáról döntő kuratórium döntései (határozatai) megtámadásának lehetőségéről, illetőleg bíróság általi felülvizsgálatának. E speciális törvényi szabályozás a pályázatok elbírálása körében jogorvoslatot nem biztosít, a kuratórium határozatának megtámadására a felperest nem jogosítja fel. A fentiek szerinti általános és speciális törvényi rendelkezések alapján a felperesnek nincs olyan anyagi jogszabályon alapuló jogosultsága, amely alapján az alperes kuratóriumának határozatát megtámadhatná, illetve bármely formában vitathatná a bíróság előtt. Így az alperesre irányadó törvényi rendelkezések a felperesnek a kuratórium határozat jogellenességének, érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset előterjesztésére törvényi lehetőséget nem adnak. Mindebből az is következik, hogy az alperesi döntéshozatali eljárás szabályossága sem volt bíróság által vizsgálható. Ezért az elsőfokú bíróság ezen elsődleges kereseti kérelmet helytállón utasította el jogalap hiányában. Ennek alapján a Pp. 123. § második fordulata szerinti megállapítási kereset törvényi feltételei sem állhattak fenn, mert a jogvédelem szükségessége fogalmilag kizárt.

A felperes kérte annak megállapítását, hogy a kuratórium adott határozatai szerint megítélt támogatásra vonatkozó szándéknyilatkozat kiadásával a peres felek között a támogatási szerződés létrejött. A felperes ennek alapjául tett kereseti tényelőadásaiból és a kereset jogi alapjaként tett nyilatkozataiból az állapítható meg, hogy a felperes megítélése és állítása szerint is szerződéses jogviszony létrejött közte és az alperes között. Amennyiben pedig szerződéses jogviszony létrejött a felperes és az alperes között, akkor - miután a felperes olyan szerződéses jogviszonyt állított, amelyből az alperesnek teljesítési, pénzfizetési kötelezettsége keletkezett a felperes felé - a felperes marasztalásra irányuló kereset előterjesztésére lett volna jogosult. Ebből pedig következik, hogy a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset törvényi feltétele a marasztalás kizártsága hiányában nem áll fenn. Így a felperes jogi

érdeke fennállásának ügydöntő jelentősége nem volt, hiszen amennyiben a Pp. 123. § második mondata szerinti megállapításra irányuló kereset előterjesztésének bármely törvényi feltétele nem valósul meg, az együttes feltételekre figyelemmel így már egy feltétel hiánya is a megállapítási kereset előterjeszthetőségnek hiányát alapítja meg.

A felperes másodlagos keresete a szerződés létrehozására, illetőleg szerződéskötési kötelezettségre tekintettel alperes szerződési jognyilatkozatának pótlására irányult. A per tárgyát képező időpontban az akkor hatályos 2004. évi II. törvény szabályozta a filmalkotás létrehozatalának támogatását, támogatási rendszerét. E törvény perbeli időszakban hatályos 8. § (5) bekezdése értelmében a pályázati és támogatási elvek, illetőleg feltételek érvényesülését biztosító szabályokat az alapító okirat, illetőleg a támogatási szabályzat állapította meg. Az általános pályázati és támogatási feltételeket, valamint a támogatások elosztásának mechanizmusát meghatározza a támogatási szabályzat. A (6) bekezdésben foglaltakra is figyelemmel az alperesnek a filmalkotások elkészüléséhez támogatás odaítéléséről pályázat meghirdetése során, a pályázati feltételekben és a támogatási szabályzatban foglaltakra is figyelemmel kellett eljárnia.

A 2004. évi II. törvény az alperes részére szerződéskötési kötelezettséget nem írt elő. Az alperes alapító okirata, pályázati feltétele, illetőleg támogatási szabályzata alapján sem következik egyéb, kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában, hogy az alperest szerződéskötési kötelezettség terhelné. A Ptk. 198. § (2) bekezdés értelmében jogszabály kötelezővé teheti szerződés kötését. Ilyen szerződéskötési kötelezettséget előíró jogszabály a perbeli esetre nem volt. A Ptk. 198. § (3) bekezdése szerint szolgáltatásra irányuló kötelezettség és jogosultság jogszabályból vagy hatósági rendelkezésből szerződéskötés nélkül is keletkezhet, ha jogszabály vagy a törvényes jogkörében eljáró hatóság így rendelkezik, és a kötelezettet, a jogosultat és a szolgáltatást kellő pontossággal meghatározza. Ebben az esetben - jogszabály vagy hatóság eltérő rendelkezései hiányában - a szerződésre vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni.

E törvényhely szerint jogszabálynak kell akként rendelkeznie, hogy szerződéskötés nélkül keletkezik az adott kötelezettség, illetőleg jogosultság. A jelen esetben ilyen jogszabályi rendelkezést nem látott fennállónak a másodfokú bíróság. Az alperes pályázatot írt ki film gyártásának támogatására. Az alperesnek saját szabályzata alapján is e pályázati kiírásra érkezett pályázatokat kellett elbírálnia. Az alperes támogatási szabályzata részletesen szabályozta a pályázati eljárást, lebonyolítását, a döntéshozatal szabályait és a támogatási szerződés tartalmát, megkötésének feltételeit. Ezen rendelkezésekből nem vonható le olyan következtetés, mely szerint az alperesnek a támogatások odaítéléséről szóló kuratóriumi határozat megváltoztatására lett volna lehetősége. A támogatási szabályzat VII. pontja szerint is a támogatás odaítéléséről szóló döntés önmagában még nem jelent szerződéskötési kötelezettséget. Ebből az is következik, hogy a támogatás odaítéléséről szóló kuratóriumi döntéssel az alperes nem vállalt szerződéskötési kötelezettséget. Az alperes így arra helytállónak hivatkozott, hogy lényegében egy ígérvényt jelentett a kuratórium támogatás odaítéléséről szóló határozata. A támogatási szabályzat a kuratóriumi döntést követő meghatározott időn belüli szerződéskötés lehetőséget fogalmaz meg, hiszen köthetőként szabályozza a támogatási szerződést, amelynek feltétele az is, hogy a megkötésnek a pályázati kiírásban, illetőleg a támogatási szabályzatban meghatározott feltételei is fennálljanak. Miután sem a rendelkezésre álló kuratóriumi határozatok tartalmából, sem a támogatási szabályzatból nem vonható le olyan következtetés, hogy az alperes szerződéses nyilatkozat adására vállalt volna kötelezettséget, a támogatási szerződés megkötését vállalta volna, így jognyilatkozat adására vállalt kötelezettség hiányában sem volt lehetőség a felperes másodlagos keresetének teljesítésére.

Az alperes kuratóriumának támogatásról szóló határozata tartalmában is a támogatás szándékát rögzíti érvényességi határidő kimondásával. A támogatás szándéka pedig nem tekinthető szerződéskötési kötelezettségvállalásnak, szerződési nyilatkozat kiadására vállalt kötelezettségnek; azaz előszerződés létrejötté a peres felek között a támogatási szerződés megkötésére nem volt megállapítható. Ebből következően sem jognyilatkozat pótlására, sem előszerződés alapján a szerződés létrehozatalára a törvényi feltételek nem állhattak fenn.

A Legfelsőbb Bíróság eltérő tényállás mellett, de pályázati kiírással kapcsolatban már kimondta, hogy pályázati kiírás alapján a szerződést a pályázat elfogadása (a pályázó győztessé nyilvánítása) önmagában nem hozza létre. A szerződés megkötésére a Ptk. általános szabályai szerint kerül sor (EBH. 2003/939.). A jelen esetben a támogatási szabályzat VII. pontjában írtakra figyelemmel a pályázati kiírás és az erre benyújtott pályázat, majd annak elfogadása nem volt a szerződés létrejöttének tekinthető. A Ptk. 205. § (1) és (2) bekezdése alapján szerződés akkor jön létre, ha a felek a lényeges és bármelyikük által lényegesnek minősített kérdésben megállapodtak. A támogatási szabályzat VII. pontja szerint a támogatásról szóló kuratóriumi határozat felperes részére történő közlésétől még további feltételeknek kellett megfelelnie a felperesnek ahhoz, hogy a támogatási szerződés megkötésre kerülhessen. Ebből pedig az következik, hogy a pályázati kiírás és maga a pályázat sem tartalmazhatott elegendő adatot, illetőleg feltételt ahhoz, hogy a felek a szerződéskötéshez szükséges valamennyi feltételt rendelkezésre állónak tartották volna. Ezért a szerződés ebből következően létre sem jöhetett a kuratórium támogatás odaítéléséről szóló határozatával. A pályázat elfogadása a felek között egy tárgyalási alapot képezett, amelynek alapján, adott határidőn belül a támogatási szerződés létrejövételének lehetősége volt adott a felperes számára. Ez a lehetőség pedig a támogatási szabályzatban és a mozgóképről szóló törvényi rendelkezésekre is figyelemmel nem jelentett az alperes részéről szerződéskötési kötelezettséget, illetőleg nem jelentette előszerződés létrejöttét a felek között.

A másodfokú bíróság csak utal arra, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint az eredeti pályázathoz képest a pályázati dokumentáció adatai, a rendező személye is változott, így a támogatási szabályzat VII.1.11.a. pontjában foglalt támogatási szerződés megkötésének feltétele sem valósult meg, hiszen az tényadat, hogy e változást az alperes nem hagyta jóvá, lényegében erre tekintettel vonta vissza a kuratórium a korábbi támogatói döntését. Annak ugyancsak nem volt törvényben és ezen keresztül is az alperesre irányadó alapító okiratban, támogatási szabályzatban meghatározott akadálya, hogy a kuratórium a korábban meghozott támogatási szándékát rögzítő határozatát és így e szándéknyilatkozatát visszavonja. A kifejtettekre figyelemmel annak ügydöntő jelentősége nem volt, hogy a felperesnek milyen költségei merültek fel az alperes határozatai következtében. A felperes a költségei körében kereseti követelést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a tanúk meghallgatását mint szükségtelent helytállónan mellőzte, mivel a tanúbizonyítástól a jogvita elbírálásában releváns tényadat nem volt várható.

A fentiek kiemelésével a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A fellebbezés eredménytelensége folytán a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kellett határoznia a másodfokú bíróságnak, amelyben az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdés alapján a fellebbezési eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység alapulvételével.

Budapest, 2013. szeptember 17.

Dr. Németh László sk.
a tanács elnöke
Dr. Merőtey Anikó sk.
Dr. Molnár Ágnes sk.
előadó bíró
bíró

A kiadmány hitelélül:

Réczi Imréné
bírószági ügyintéző